

[Nina Andersen.]

rende Straffebestemmelser med Hensyn til at tage sig selv til Rette i saadanne Forbindelser virkelig blev effektive.

Det andet Forhold, jeg vil omtale, vedrører Indboet i Tilfælde af Separation eller Bortflytning. Det er jo i Ægteskabsloven bestemt, at hver af Ægtefællerne har Raadighed over den Del af Fællesboet, som vedkommende har bragt ind i Ægteskabet eller erhvervet under dette. Men Raadigheden er dog begrænset af, at hverken fast Ejendom eller Løsøre, for saa vidt Løsøret hører til Indboet i det fælles Hjem, til den anden Ægtefælles fornødne Arbejdsredskaber eller til Børnenes personlige Brug, kan afhændes eller pantsættes uden den anden Ægtefælles Samtykke. Denne Bestemmelse tilsigter naturligvis at holde sammen paa Hjemmet, hvis den ene Ægtefælle af ond Vilje skulde ønske at bryde det op. I Tilfælde af Samlivets Ophør ved Separation eller Skilsmisse tager Skifteretten Stilling til, hvilke Ting hver enkelt Ægtefælle nu skal have. Men dette sidste kan i visse Tilfælde foregribes, idet det nemlig accepteres, at den, der har Raadighed over Indboet, kan fjerne det fra Hjemmet og altsaa efterlade den anden Ægtefælle, eventuelt Børn, paa det bare Gulv, om jeg saa maa sige. Boet maa ganske vist ikke forringes i Tiden, indtil Bodelingen finder Sted, og det betyder, at Bestemmelsen om Afhændelse og Pantsætning opretholdes, indtil Delingen er foretaget, men jeg synes ogsaa, der her ligger en moralsk Understregning af, at der stadig er fælles Brugsret til Indboet. Da Praksis imidlertid viser, at den ene Ægtefælle kan komme i en meget uheldig Stilling, synes jeg, der her mangler en Bestemmelse om, at den ene Ægtefælle ikke i Tilfælde af Bortflytning kan ribbe Hjemmet helt for Møbler og Indbo, men at der straks i saadanne Tilfælde maa finde en Bodeling Sted.

Endelig har jeg endnu et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister i Forbindelse med Lov om Livsforsikringsvirksomhed. Der staar i denne Lovs § 35, at for saa vidt Forsikringstageren er en anden end den forsikrede Person, maa intet Selskab uden den forsikredes Samtykke tegne nogen Art af Forsikring, hvorved det — altsaa Selskabet — ved den forsikredes Død forpligter sig til at udbetale større Beløb end de indbetalte Præmier med Renter. En saadan Forsikring er der jo ingen, som har Interesse i at tegne; saa kunde man jo lige saa godt sætte Pengene i Banken. Det vil sige, at en Forsikring, der yder virke-

lige Fordele, ikke kan tegnes paa Trediemands Liv uden dennes Samtykke. Nu kan der være noget fornuftigt i, at ikke hvem som helst kan tegne Forsikring paa en andens Liv — det kunde bl. a. føre til visse Fristelser —, men der er dog Tilfælde, synes jeg, hvor det er urimeligt, at Forsikring ikke kan tegnes paa Trediemands Liv uden dennes Samtykke. Jeg tænker paa de Tilfælde, hvor den, der ønsker at tegne Forsikring paa Trediemands Liv uden dennes Samtykke, er forsørgt af denne eller skal forsørge andre paa Trediemandens Bidrag, og hvor Forsørgelsen eller Bidraget bortfalder med Trediemandens Død. Det gælder altsaa navnlig fraseparerede og fraskilte Kvinder og i nogle Tilfælde Moderen til bidragsberettigede Børn, selv om denne Moder ikke har noget personligt Bidrag. Naar jeg synes, der bør være en rimelig Ret til at tegne Forsikring uden Trediemands Samtykke, er det, fordi der ofte, naar en Skilsmisse eller Separation har fundet Sted, er nogen Animositet mellem Parterne, og fordi den Part, paa hvis Liv Forsikringen skal tegnes, maaske, fordi han eller hun har haft Uret eller af andre Aarsager, har Lyst til at genere den anden Part; og det synes jeg ikke skulde kunne lade sig gøre, naar det drejer sig om en Sag som denne. Jeg synes, der bør være en rimelig Ret til at tegne Forsikring uden Samtykke fra Trediemand, blot mod en Meddelelse om, at man agter at gøre det. Jeg vil bede den højtærede Justitsminister overveje en Ændring af Lov om Livsforsikringsvirksomhed, saaledes at der gives Mulighed for, at en Forsikring kan tegnes paa den Maade, jeg har omtalt, herunder at Trediemand tilpligtes at underkaste sig den obligatoriske Lægeundersøgelse, for ellers er det hele ingen Nytte til.

Derefter har jeg et Par Spørgsmaal til den højtærede Socialminister. Det første drejer sig om Enkebørnspengene. I Forsørgslovens § 228 bestemmes det, at en Enkes Ret til Bidrag til Børn bortfalder, hvis nyt Ægteskab indgaas, og saa er jo ogsaa en ny Forsørgelse indtraadt. Men hvis nu denne Kvinde bliver separeret eller skilt, kan hun ikke faa Underholdsbidrag fra Manden til Barnet eller Børnene, som han ikke er Fader til, og Retten til Enkebørnspenge genindtræder ikke. Det synes jeg er en Mangel, for hvis den paagældende Kvinde stadig opfylder Betingelserne i § 221, burde Retten til Enkebørnsbidrag for Børnenes Skyld genindtræde. Jeg beder den højtærede Socialminister se paa dette Forhold og